

MIRÓ I ARDÈVOL, PER UN ESTIU SENSE FLAMES

«Només els socialistes es creuen perfectes»

L'horari d'estiu ha començat. Al Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, ubicat al costat del Palau Robert, a les vesprades, no queda quasi ningú. El bidell, això sí, a l'entrada. Però també treballen el conseller i un equip reduït dels seus col·laboradors més directes.

Josep Miró i Ardèvol. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 43 anys. Perit agrònom. Membre de la Unió Democràtica de Catalunya fins el 1977 i, ara, membre del consell nacional de Convergència Democràtica de Catalunya, es troba treballant al seu despatx, sis plantes sobre el Passeig de Gràcia.

—*Senyor Miró, ara fa aproximadament setze mesos que l'agricultura catalana s'integrà al Mercat Comú Europeu, quin balanç fa vostè per a Catalunya d'aquest període?*

—És un any en el qual l'impacte estadístic, demostrable numèricament, ha estat molt menor que l'impacte psicològic. Com és lògic, aquest primer any, amb processos d'integració molt petits, la incidència real i efectiva és molt po-

Molts funcionaris ja han començat les vacances, però Josep Miró i Ardèvol encara treballa al seu despatx, com a cap del Departament d'Agricultura. L'estiu és, precisament, un dels moments més àlgids, pel que fa a responsabilitats i treball.

Rafael Castelló

ca. Solament el comportament d'alguns preus s'ha vist afectat, com ara els del porquí i l'oví. Però, fora d'això, les quantitats de productes que han entrat o, a més, els que hem pogut exportar han sigut, relativament, tan petits que no hi ha hagut incidència. Tret del cas dels cereals.

El que ha passat és que el pagès, més que patir-ho, el que ha vist, molt de prop, és una competència molt dura. Li havien explicat que l'entrada a la CEE no era traumàtica perquè suposava una situació en què nosaltres érem forts, agrícolament, i ells febles. I els pagesos s'han adonat, primera, que això no és així: els forts són ells, ells tenen unes bones estructures de comercialització, que no existeixen a nivell de l'estat, en general... hi ha excepcions, com ara la taronja.

En conseqüència, el primer any el que hem vist és que la producció d'aquí pot trobar-se amb importants competidors. Després, hi ha hagut una repercussió particularment important de cara al futur. L'entrada a la CEE ha significat la desaparició d'un flux molt important de blat de moro, de cereals, en general, procedent dels Estats Units, i la seva substitució per un altre flux de productes europeus. Això ha suposat, contra el que molts pensaven, un increment dels costos. I afecta aspectes que no són específicament agrícoles, col·laterals: el comerç, els grans ports (el de

Barcelona pot perdre un volum important de negoci)...

—<I pel que fa a les estructures agràries... ?

—Massa aviat. Les estructures registraran canvis significatius d'ací a cinc o deu anys. Ara tot es mourà a nivell del comportament dels preus i, per tant, de les rendes, de la comercialització, de modificacions dels fluxos comercials...

—I Va ser complicat convèncer els agricultors que era bo entrar al Mercat Comú?

—iNo! Ja n'estaven convençuts. Potser ara ja no n'estiguin tant. És evident que n'estaven més convençuts abans d'entrar-hi que una vegada dins. Ara veuen els problemes més de prop: la llet, el porquí, l'ovi... i no en veuen massa clars els avantatges.

Tot està molt influït per un Tractat d'Adhesió molt desequilibrat. Durant els primers anys, concedeix molts més avantatges als productes continentals, que no als productes on tenim més capacitat de joc —fruita, productes d'horta— on segurament el marge de maniobra i la capacitat de competir és més forta per part d'aquí. Va ser un mal Tractat, producte de la pressa. El 1986 era un any electoral... fins el 90 o 91 n'estarem pagant les conseqüències.

—A més, sembla que, a partir de la integració europea, el Ministeri ha intentat absorbir competències que pertanyen a la Generalitat de Catalunya...

—Sí, però no és un problema exclusiu de l'autonomia de Catalunya. És un problema que afecta totes les comunitats autònomes. Si totes protestaven, i no sols Catalunya, la situació seria una altra.

En qualsevol cas, estem en un punt d'inflexió del problema, ja que hi ha una comissió de cooperació Generalitat-govern central. És l'única que existeix. Aquesta intentarà solucionar tots els contenciosos que hi ha en tots els àmbits de la Generalitat. Si no totes, pensem que algunes sí que es resoldran.

Però, per contra, ens troben que no fa gaire ha sortit un macrodecret del Ministeri d'Agricultura, que, pràcticament, deixa sense competències les comunitats autònomes en l'àmbit que els es més exclusiu: la política d'estructures. Amb aquest decret, el govern central assumeix el paper bàsic i converteix les comunitats autònomes en delegacions seves.

—Respecte a Europa, hi ha un tema especialment conflictiu: el de les concertacions amb organitzacions agràries i ramaderes. I, sobretot, en el tema de les quotes de la llet...

—Aquest, a Catalunya, no ha estat conflictiu. Bo, sí. Hi ha hagut conflicte entre els sindicats i el Ministeri

d'Agricultura, no amb la Generalitat. El Departament d'Agricultura de la Generalitat va signar els primers acords de concertació al desembre de 1985. Des d'aleshores, conflicte, el que es diu conflicte amb algun sindicat, no n'hi ha hagut.

La declaració de la producció lletera per determinar les quotes és un conflicte entre els sindicats i el Ministeri. Precisament, el que va fer la Generalitat va ser reunir-se amb els sindicats per fer-los la proposta que, en comptes d'entregar la declaració al Ministeri, la fessin i l'entreguessin al Departament d'Agricultura de la Generalitat, i aquest la passaria al Ministeri.

«Convergència ha registrat increments molt importants. Un pèl més i el Partit Socialista de Catalunya desapareix».

Aquesta solució, que es va adoptar a Catalunya i va liquidar la història, es va seguir després a Cantàbria i a Galícia. Però, no hi havia conflicte amb nosaltres; al revés, nosaltres el vam resoldre.

A Catalunya les relacions amb els sindicats són molt bones. N'hi ha sis, que poden tenir des d'afinitats molt a la dreta fins a molt a l'esquerra, però, malgrat això, les relacions són bones en general i el nivell de conflictivitat és, pràcticament, inexistent avui. Vaja, fa pocs dies hem arribat a un acord per dur una posició comuna, a cadascun en el pla que li correspon, per negociar la quota de la llet a Madrid i que aquesta sigui per comunitats autònomes, i no estatal.

—Hi ha un sector que destaca, a Catalunya, per la seua competitivitat exterior: els caves. iS'han vist molt beneficiats per l'entrada al Mercat Comú?

—No, no s'ha vist massa influït. La raó és que el primer mercat comprador de caves és el d'Estats Units i, el segon,

el de Canadà. La CEE queda com a tercer mercat, per importància. I això continuarà així per molt de temps.

D'aquesta manera, la lluita entre el cava, el xampany francès i l'escumant italià no és fa a Europa, sinó als Estats Units i Canadà. Allà té poc a veure com es diu, si cava, si xampany, si escumant... El que importa és la presentació, una bona relació qualitat-preu... I, en això, els francesos, de moment, arrassen.

Vendre aquí, a Europa, és més difícil encara. El públic està més acostumat a les denominacions... però, com que no és el primer mercat, tampoc no es fan massa esforços... A més, penseu

que al cava és on es dona la presència de multinacionals alimentàries catalanes: Freixenet, Raventós...

—Vostè ha dit, abans, que l'any 1986 havia estat un any electoral. També ha estat un any electoral el 87. Si passem a temes més estrictament polítics, ipodria fer-nos una petita valoració de les recents eleccions, municipals a Catalunya i autonòmiques, també, a la resta de l'estat, i comentar el cas concret de la ciutat de Barcelona?

—Crec que el balanç és bastant clar. En el cas de Catalunya, Convergència ha registrat increments molt importants. Un pèl més i el Partit Socialista de Catalunya desapareix. ¡És clar! Un pèl més vull dir que, si s'hagués guanyat Barcelona, la plaça més forta que li hagués quedat al Partit Socialista de Catalunya hauria estat Girona. Això explica molt bé la situació. No ha estat així, però a l'Ajuntament ha quedat vint a vint, que també defineix bastant bé quina és la relació.

Per prendre un altre punt de referèn-

eia que no sigui Barcelona, abans Convergència tenia alcalde a cinc de les quaranta ciutats de més de 20.000 habitants que hi ha Catalunya. Ara en té nou. A més, cal comptar que n'hi ha més. Perquè, en algunes, han guanyat llistes que són escissions de la mateixa Convergència. Per tant, ara la llista oficial ha perdut, ha guanyat l'altra, però, quan vinguin les autonòmiques, uns i altres estarem amb els mateixos, ¿no? Això ha passat en alguns casos: ha passat a Berga, ha passat a Tàrraga... Convergència ha multiplicat el seu vot i ha quedat una correlació de forces molt diferent de la que hi havia abans.

D'altra banda, a la resta de l'estat es

ser molt conscients d'aquest risc. No està guanyat res, encara que ara els parli de millora.

—*Pensant que just s'ha perdut les majories absolutes, i Convergència no podria veure's arrossegada per aquesta tendència?*

—Amb això no es pot ser mecanicistes. Les majories es perden o es guanyen per motius molt concrets que afecten aquell que la té. És a dir, jo crec que els socialistes han perdut la majoria absoluta per diverses raons. Perquè el PSOE ha enganyat, perquè s'ha comportat d'una forma totalment prepotent; en alguns casos, recordava l'altre règim i no un sistema democràtic... La

això, ho farem amb altres estats, si es donen les circumstàncies.

De tota manera, signar res no es cap garantia que es facin més coses o més ben fetes. Moltes vegades no hi ha cap formalització i s'arriba a coses ben fetes i importants. Heus ací el cas del viatge al Japó: sense signar res, s'han obtingut uns resultats magnífics. El que passa és que, quan portes un paper escrit, sembla que hagi fet alguna cosa. Cal defugir una mica aquesta imatge.

En el cas d'Israel, s'ha signat un document on es concreta el que pensem fer. Jo espero que s'obtidran, també, bons resultats, però no serà, segurament, pel fet d'haver signat el document. Seran les ganes.

—*Un tema important, per les dates en què som a la Conselleria que vostè representa, i on ens trobem, és el dels incendis forestals. Sembla que el Departament ha preparat un pla d'actuacions...*

—Sí. És un programa important pel volum i els elements que posa en joc. Es diu programa «Foc Verd» i té un pressupost de 1.500 milions de pessetes. D'aquest, cal destacar-ne algunes coses.

La primera és la creació de les Agrupacions de Defensa Forestal (ADF). Són organitzacions formades pels mateixos pagesos, els ajuntaments, els ciutadans... equipades per a la prevenció i la lluita contra l'incendi, en una primera instància. És a dir, és la responsabilització de la gent, amb el suport tècnic i econòmic pel departament d'Agricultura. Absorbeixen 550 milions del pressupost, una tercera part.

Uns segona línia és la sortida al carrer de la primera promoció d'agents forestals que, junt amb l'antiga guarderia forestal, formen les patrulles mòbils. Unitats ben equipades, comunicades per ràdio, amb capacitat d'apagar focs. No incendis. No substitueixen els bombers. Sols poden apagar focs durant els primers moments. De moment, des del 15 de juny, que van sortir, porten una mitjana de dos focs per vehicle i dia. Això dóna una idea dels incendis que ens hem pogut estalviar. No tots haurien estat grans, però, sols amb un 10 per cent que prosperessin, ja tindriem problemes.

En tercer lloc, s'ha creat una xarxa de comunicacions que cobreix tot el territori de Catalunya. Totes les unitats mòbils, més els agents de peu, més els sistemes de guaites, està connectat per ràdio. Hem introduït la vigilància aèria, connectada amb les patrulles mòbils i,

DOMENECH UMBERT

«És que aquí pot dir que fa una obra perfecta?... Només un socialista».

passa d'una situació de clara hegemonia municipal socialista a una altra amb la qual el *modus vivendi* estarà a l'ordre del dia i el pacte vindrà a ser diari, perquè, si no, no hi haurà possibilitats de governar a la majoria d'ajuntaments. Ni a la majoria de comunitats autònomes, però això encara està per veure.

Però, bé, és clar que aquestes eleccions les han perdudes els socialistes. I, en qualsevol cas, la situació política és molt més interessant del que era abans.

—*I hi ha el convenciment que aquestes eleccions han funcionat com a primàries?*

—i No! Jo no ho crec, jo no els donaria el valor de primàries. A més, perquè la gent d'aquí a un any pot tenir uns comportaments molt diferents als d'ara. Que ara a Convergència li hagi anat molt bé, no vol dir que li hagi d'anar molt bé l'any que ve. Convergència pot perdre les eleccions al Parlament de Catalunya. Per tant, el partit i... els mateixos ciutadans... han de

majoria absoluta, en certs casos, pot acostar-se a situacions limitatives de la pràctica democràtica. I la gent ha demostrat que això no ho vol.

Ara, alerta, la majoria absoluta, també cal dir-ho, té avantatges per al ciutadà. Dóna major estabilitat, permet un govern que agafi major eficàcia a resoldre casos, perquè té menys problemes parlamentaris...

Caldrà veure, en el cas de Catalunya, si pensa que nosaltres som prepotents, que nosaltres som poc demòcrates... Com a contrapartida, penso que, evidentment, som gent dialogant, ¿no?

—*El senyor Miró va anar a Israel acompanyant el president Pujol. Un viatge important i fructífer: s'ha signat un conveni directament amb l'estat d'Israel...*

—Sí, ha estat important. Però nosaltres no hem signat un conveni. Legalment, no podem fer-ho i, per tant, no l'hem signat, que quedi clar. Nosaltres el que hem signat és una declaració d'intencions verbal posada per escrit. I

també, la defensa d'unes zones estratègiques.

En definitiva, hem desarroïllat un nou sistema que passa per un control del territori, fonamentat en una defensa fixa, que són les ADF, i una defensa mòbil. Tot això fent especial menció als programes pedagògics. La pedagogia és central en aquest cas: en definitiva, si la gent no cremés, no hi hauria, pràcticament, incendis.

—Hi ha algunes crítiques a aquest pla. Fonamentalment, destaquem-ne una. El fet que el pla tinga com a pilar central les ADF. S'ha dit que açò no es inventar res, sino institucionalitzar un element que ja existia: la gent del poble que va a apagar les seues muntanyes. ...

—Institucionalitzar el que ja existia, no, perquè, organitzacions com aquestes, n'hi havia cinc o sis; ara n'hi ha cent vuitanta. Recollir una experiència de lluita, fonamentada en el poble, sistematitzar-la, ordenar-la i dotar-la de medis, ¡sí! Però, aquest és el sistema. En qualsevol cas, extraure de l'experiència del poble els millors aspectes i potenciar-los.

Clar que ens hem inspirat en el funcionament dels pobles. Això em sembla que és una crítica...

—Feble.

—jNo! Allò que veus que qui l'ha feta té moltes ganes de trobar al govern punts de crítica; però jo en podria fer algunes de més consistents, de crítiques.

—iAl mateix programa?

—jClar! És que iqui pot dir que fa una obra perfecta?... Només un socialista.

VICENT SOLER CESSA COM A CONSELLER D'ADMINISTRACIÓ

El govern tremola

El dia u de juliol Vicent Soler, conseller d'Administració Pública, cessava com a conseller i passava a ocupar la vicepresidència de les noves Corts valencianes. Les explicacions de la destitució no han convençut ningú.

J. C.

Després de la reunió de l'executiva del PSOE del dia u d'aquest mes i del cessament de **Vicent Soler** com a conseller d'Administració Pública, pocs consellers dormen tranquils aquests dies. La decisió del president **Joan Lerma**, avalada per l'executiva, ha trobat com a raonament oficial la necessitat de dur un «pes pesat» a unes Corts on una majoria relativa farà passar mals tràngols als socialistes. Efectivament, n'hem trobat el primer exemple en el nomenament del president, **Garcia Miralles**, que ha trobat el suport del partit anticatalanista Unió Valenciana, a canvi de cedir un lloc privilegiat en la comissió de cultura.

Però, tot i amb això, aquestes raons han pogut convèncer pocs observadors polítics i, sobretot, no han persuadit cap dels membres de l'actual gabinet de **Joan Lerma**, en el qual només una conselleria, la de Cultura, compta amb un titular segur, Cebrià Ciscar. Tan sols el conseller d'Economia i Hisenda, **Antoni Birianga**, pel suport que obté de corrents «renovadors», pot considerar-se més o menys «tranquil». Tots els altres membres de l'executiu valencià tremolen. Dels cinc restants, **Rafael Blasco** és l'únic que presenta un aguant «logístic» important entre les bases: el que pot mostrar el «lobby» Blasco en la Ribera; això sí, molt minvat després dels nefasts resultats

de les darreres eleccions, on els punters de l'alcalde d'Alzira, **Francisco Blasco**, han estat els més castigats.

Font de Mora, Garcia Reche, Colomer i Miquel Domènech podrien perdre cartera, perquè la seua perpetuïtat es basa, sobretot, en el fet que el president els reitere la confiança. I és curiós que tots els militants socialistes membres del Consell hagen tingut un lloc en la llista que el PSOE ha presentat en aquesta ocasió a Corts, inclòs **Segundo Bru**, el primer a cessar.

i, I per què **Vicent Soler**? En efecte, la vicepresidència de les Cons justifica l'avanç en el recanvi. Però només l'avanç, encara que el conseller fes de portaveu de la presidència al parlament en l'anterior legislatura. **Soler**, acusat de «lermista», no comptava, ni de bon tros, amb les simpaties dels «renovadors», de cap dels corrents que no s'identifiquen amb l'aparell del partit. El president podia maniar, doncs, tranquil·lament. Davant els grups que dins el partit van motivar «la repesca» de **Soler** després del fracàs del congrés de Benicàssim, el president podia argüir un «desgast excessiu» al front de la Conselleria. Els malpensats, dins el partit, diuen, però, que això ja se sabia clarament en el moment del nomenament com a cap d'una Conselleria «dura». I que així s'ha demostrat del tot allò que algú volia demostrar des del principi. El govern, quasi tot, neguitós, tremola.

(fEjn n i i S ^ x f o r s

UNITS PERA MILLORAR
LA QUALITAT DEL CONSUM